

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **P. K.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Mgr. Filipem Rieglem, Ph.D., advokátem se sídlem Hradec Králové, Pivovarské nám. 1245, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016, čj. KUKHK-26975/DS/2016/SR,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále také jen „správní orgán I. stupně“) vyhotoveného dne 14. 5. 2015, čj. SPR-26263/2015-MŠ, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 26.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a) a b), zákona o

silničním provozu, čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu – „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou“, a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona – „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona“. Těchto přestupků se žalobce dopustil dne 13. 9. 2015 v době kolem 22:35 hodin, kdy řídil na pozemní komunikaci v katastru obce Vamberk, obecní části Peklo, okres Rychnov nad Kněžnou, od místní hospody ve směru jízdy k Rychnovu nad Kněžnou, obecní část Roveň, silniční motorové vozidlo Renault Thalia, registrační značky X, a při řízení tohoto vozidla byl ve vzdálenosti cca 150 m od hospody v rámci silniční kontroly zastaven a kontrolován policisty obvodního oddělení Policie České republiky Kostelec nad Orlicí. Vzhledem k tomu, že při silniční kontrole byl z dechu žalobce cítit alkohol, bylo na místě se důvodně domnívat, že vozidlo řídí pod vlivem alkoholu, proto byl policistou vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu – k dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu, tento způsob orientačního vyšetření odmítl. Proto byl policistou vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, kterému se také odmítl podrobit. Orientačnímu i odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit, a to i přes to, že byl o zákonné povinnosti podrobit se těmto vyšetřením a o právních následcích odmítnutí těchto vyšetření policistou poučen. Při řízení uvedeného vozidla v uvedenou dobu neměl žalobce u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla.

Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z podkladů shromážděných v rámci správního, resp. přestupkového řízení, tj. ze spisového materiálu Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Rychnov nad Kněžnou, obvodního oddělení Kostelec nad Orlicí čj. KRPH-87131/PŘ-2015-050711, který obsahuje Oznámení věci ze dne 14. 9. 2015, Oznámení přestupku ze dne 13. 9. 2015 sepsaného se žalobcem na místě kontroly, Poučení, fotografickou dokumentaci řidiče vozidla, plán trasy s legendou, úřední záznam ze dne 14. 9. 2015, čj. KRPH-87131-8/PŘ-2015-050711, a úřední záznam ze dne 15. 9. 2015, čj. KRPH-87131-10/PŘ-2015-050711.

Žalovaný dospěl k závěru, že ve věci nebylo potřeba provádět další dokazování, neboť správní orgán I. stupně požadavkům na řádné zjištění skutkového stavu dostál, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal. Pokud jde o vyhodnocení důkazů, dle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn náležitě a bylo prokázáno, že žalobce se přestupků dopustil, neboť skutečnosti uváděné v Oznámení přestupku, jakož i skutečnosti zjištěné z listinných důkazů a svědeckých výpovědí, jsou shodné a není mezi nimi žádného významného rozporu.

K provedení dokazování žalovaný konstatoval, že zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Je proto nutno subsidiárně použít předpisy o správním řízení. K tomu připomněl právní úpravu důkazních prostředků, zejména § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že při

hodnocení svědeckých výpovědí uvažil všechny okolnosti případu a vyhodnotil výpovědi svědků – zasahujících policistů jako logické, přičemž posoudil všechny významné skutečnosti, porovnal souvislost svědeckých výpovědí navzájem, jakož i kladný či záporný poměr svědků k žalobci. Konstatoval, že svědecká výpověď policisty prap. Bc. T. H. i prap. P. D. (v odůvodnění rozhodnutí je rozvedl) tvoří s ostatními podklady důkazní řetězec, ze kterého lze dovodit zavinění žalobce. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů spolehlivě prokazuje všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku. Nade vší rozumnou pochybnost je postaveno najisto, že se jednání dopustil právě žalobce. Nebylo zjištěno a ani z okolností nevyplývá nic, co by svědčilo pro to, že by snad svědci vypovídali se záměrem žalobce poškodit. Svědci vypovídali pouze o skutečnostech, které vnímali svými smysly, tj. o tom, co zřetelně viděli, resp. slyšeli. Ze svědeckých výpovědí lze spolehlivě prokázat děj spáchání přestupku a rozhodně jimi byly vyvráceny námitky žalobce. K vyhodnocení věrohodnosti osoby policisty žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, který vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé.

Žalovaný dále podrobně zrekapituloval i výpovědi svědků J. S., V. S. a J. H., přičemž dospěl k závěru, že výpovědi svědků J. S. a V. S. se liší v konkrétnostech, nicméně svědkyně žalobce poznala a uvedla, že do restaurace dne 13. 9. 2015 přišel, sedl si a dal si 1-2 piva, tedy se nějakou dobu zdržel. Tím vyvrací tvrzení žalobce, který tvrdí, že si toho dne byl v hospodě pouze pro cigarety a ihned od hospody odjel, kdy na něho měl ve vozidle čekat J. H.. Správní orgán považuje výpověď svědkyně za věrohodnou, neboť nemá k žalobci žádný vztah, nemá žádný důvod mu svojí výpovědí přitížit. Žalovaný dovodil, že žalobce nemluví pravdu, že v restauraci byl pouze za účelem zakoupení si cigaret. V restauraci v době před silniční kontrolou byl a nějaké pivo požil. Správní orgán hodnotí výpověď a vyjádření žalobce jako účelové, z části zcela nevěrohodné. Žalobcem opakovaně navrhaný svědek J. H., který měl dosvědčit jeho tvrzení, že jej policisté k žádnému podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem nevyzývali, toto nepotvrdil, neboť z jeho výpovědi vyplynulo, že sice měl ve vozidle být, ale usnul, neboť byl pod vlivem alkoholu. Výpověď svědka J. H., že měl být ve vozidle, hodnotí správní orgán jako nevěrohodnou, neboť policisté při kontrole žalobce vozidlo prohlíželi se svítilnou a oba shodně uvedli, že nikdo ve vozidle nebyl kromě řidiče (žalobce). Výpovědi svědka J. S. a svědkyně V. S. pak nemají žádný vliv na řešení otázky, zda žalobce vyšetření na alkohol odmítl, či nikoliv.

Žalovaný shrnul, že z uvedených důvodů správní orgán vycházel právě z výpovědí policistů, které považuje za věrohodné, a proto uznal žalobce vinným z přestupků, ze kterých byl obviněn. Nepochybuje o pravdivosti tvrzení policistů, neboť policisté jakožto úřední osoby vykonávali pouze svoje pracovní úkoly a nebylo zjištěno, že by měli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Ve spise Policie České republiky není zahrnut žádný dokument, ze kterého by bylo možno usoudit na případnou podjatost policistů, tudíž není důvodu, aby správní orgán považoval tento spisový materiál za nevěrohodný či nespolehlivý.

Dále se žalovaný zabýval materiální stránkou předmětných přestupků a naplnění jejich skutkové podstaty. Závěrem se vyjádřil k výši a druhu sankce

v daném případě (včetně aplikace absorpční zásady zakotvené v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků) a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce předně namítl, že mu nebylo umožněno realizovat základní procesní právo, a sice právo nahlížet do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a to vše před vydáním rozhodnutí. K tomu citoval ustanovení § 38 odst. 1 a § 36 odst. 3 správního řádu a podotkl, že totéž platí i pro řízení odvolací s ohledem na § 93 téhož zákona. Zdůraznil, že v daném případě jej správní orgán I. stupně ani žalovaný neupozornily na skutečnost, že je dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Správní orgán I. stupně žalobce pouze vyzval, že může do 5 dnů nahlédnout do spisu s tím, že termín nahlédnutí je třeba dohodnout (výzva ze dne 11. 7. 2016, sp. zn. SPR-4877/2015-MŠ, č. j. SPR-26263/15-MŠ). V daném případě však nemohlo jít o výzvu za účelem seznámení se s podklady rozhodnutí, neboť ještě nebylo ani doplněno odůvodnění. Žalobce s ohledem na období dovolených stihl v této krátké pětidenní lhůtě požádat o termín pro nahlédnutí do spisu. Tomu ovšem nebylo vyhověno, neboť správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl, že spis byl již předán odvolacímu orgánu a nahlížet lze u něj. Žalobce proto požádal o stanovení termínu pro nahlížení do spisu, přičemž žalovanému tato žádost došla dne 25. 8. 2016. Podle interního systému Královéhradeckého kraje došla žádost ráno v 8:47 hod (žalobce k tomu připojil fotografii pořízenou při nahlížení do spisu po vydání rozhodnutí). Přes tuto žádost vydal žalovaný tentýž den (dle žalobce s největší pravděpodobností později téhož dne) rozhodnutí ve věci samé. Tím porušil právo účastníka řízení nahlížet do spisu a pořizovat si z něho opisy a výpisy (§ 38 správního řádu). Pozdější výzva (datovaná stále dnem 25. 8. 2016) k možností nahlížení do spisu (čj. KUKHK-26975/DS/2016/SR již hovoří o nahlížení do spisu po vydání rozhodnutí. Po vydání rozhodnutí sice účastník řízení toto své právo dne 14. 9. 2016 realizoval, ovšem zásadní smysl předmětného práva spočívá v tom, aby mohl podat k obsahu spisu své vyjádření, a tím případně i změnit obsah rozhodnutí. Předmětné právo bylo žalobci upřeno, přestože o nahlížení usiloval, domáhal se ho a rozhodující žádost přišla žalovanému před vydáním rozhodnutí.

Za další nezákonný procesní postup, který mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, označil žalobce skutečnost, že byla ignorována jeho žádost ze dne 28. 7. 2016, aby mu bylo ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu sděleno, kdo je oprávněnou úřední osobou, která bude věc rozhodovat a činit další procesní úkony. Touto žádostí krajský úřad disponoval, neboť byla podána současně s odvoláním. Přesto na ni správní orgán nereagoval a žalobci nesdělil, kdo bude úřední osobou. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, *„správní orgán je povinen účastníka informovat o osobě, která je v dané věci oprávněnou úřední osobou, (...) v případě, že o to účastník řízení požádá“*. V žalované věci taková žádost byla podána a jejím nevyřízení došlo k porušení § 15 odst. 4 správního řádu, tj. k procesnímu pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nevěděl, kdo bude ve věci

rozhodovat a nemohl se k této osobě vyjádřit, případně namítnout její podjatost, pokud by byla dána.

Dále žalobce namítal hmotněprávní pochybení správních orgánů při posuzování věci, konkrétně vznesl námitky proti závěru o jeho vině. Dle žalobce bylo jeho stíhání vedeno účelově, s přílišnou horlivostí na straně policie a zároveň s jistou mírou manipulativnosti. Výpověď policistů, která je jediným důkazem proti žalobci, je zcela nevěrohodná. Neshoduje se ani v základních parametrech s výpovědí svědkyně V. S.. Svědkyně zcela kategoricky popřela, že žalobce zkonsumoval 6 piv a několik panáků tvrdého alkoholu. Naopak svědkyně (kterou s odvolatelem nepojí žádné přátelské či jiné vazby, k čemuž dospěl i správní orgán) uvedla, že „ví určitě, že policistovi neřekla, že pan K. vypil tvrdý alkohol, nejspíše řekla, že vypil maximálně nějaké pivo“. Je tak v hrubém rozporu tvrzení policistů o tom, že dle svědkyně žalobce zkonsumoval 6 piv a několik panáků. Ve skutečnosti svědkyně uváděla max. 1 až 2 piva. To je sice i tak v rozporu s tvrzením žalobce, který v hospodě dle svých slov kupoval jen cigarety, ale rozpor s tvrzením policistů je mnohem výraznější a celou výpověď policistů zcela znevěrohodňuje, přičemž právě na jejich výpovědi je založen výrok napadeného rozhodnutí. Výpověď policistů je zároveň jediným důkazem hovořícím proti žalobci. Tato výpověď je nedůvěryhodná také s ohledem na výpověď svědka H., který zřetelně uvedl, že ve vozidle byl v době kontroly. Policisté vypověděli, že ve vozidle nikdo nebyl. Obdobné lze říci k výpovědi svědka S. (ani on není s žalobcem v žádném vztahu), který vypověděl, že neví, že by žalobce požíval alkohol, zatímco policisté uvedli, že jim J. S. potvrdil užití alkoholu žalobcem. Žalobce shrnul, že výpověď policistů je v rozporu se všemi svědky (S., H., S.) i se žalobcem, přesto ji správní orgány nadřadily.

Uvedené rozpory jsou dle žalobce natolik závažné, že zcela zpochybňují i tvrzení policistů ohledně výzvy k podrobení se zkoušce či vyšetření. Nedůvěryhodné výpovědi policistů jsou přitom jediným důkazem proti žalobci. Policisté kontrolu netočili na video ani nepořídili audiozáznam. Žalobce v celém řízení konstantně tvrdil, že tato výzva nebyla učiněna a tvrdí to i nyní. K problematice výpovědi policisty poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010-86 a ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63 a sp. zn. 9 As 139/2012.

Žalobce závěrem uvedl, že striktně odmítá uvedený liknavý a neadekvátní přístup (fakticky obrácení důkazního břemene) k uznání viny ze spáchání daného přestupku, a to obzvlášť ve světle poslední judikatury Ústavního soudu (srov. nález ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16). Z uvedeného nálezu lze vyvodit, že pokud se následně tvrzení žalobce (a zde svědků) a příslušníků Policie České republiky, jakožto přímých aktérů silniční kontroly a následného dění, ve stěžejním bodě rozcházel, mělo být přinejmenším tomuto rozporu věnováno pečlivé a důkladné zkoumání ze strany správního orgánu. Jeho mlčení či bagatelizace navíc jen potvrzuje existenci zásadních pochybností o náležitě (ne)zjištěném skutkovém stavu, resp. naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Žalobce uvádí, že přitom ani zde nesmí být ztráceno ze zřetele uplatnění obecné zásady vycházející z čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zásady *in dubio pro reo*. V tomto směru poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09. Uvedl, že jeho obsáhlou argumentací prostřednictvím judikatury žalovaný posoudil nepřipustně zužujícím způsobem, naprosto pominul význam judikatury, který nesporně roste i v kontinentální právní kultuře. Pominutí nálezu Ústavního soudu dle žalobce rovněž

zatížilo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností, neboť se žalovaný nevypořádal s veškerou odvolací argumentací žalobce. Nepřezkoumatelnost ostatně dokládá i to, že žalovaný obsáhle opsal ve svém rozhodnutí výpovědi svědků i závěry správního orgánu prvního stupně, ale vlastní názory již nepřidal.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zrekapituloval průběh správního řízení a zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce porušení práva na nahlížení do spisu a seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že po ukončení dokazování byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, správním orgánem mu bylo sděleno, že již nebude tyto podklady doplňovat, a byla mu dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil, vyjádřil se a protokol svým podpisem stvrdil (viz strana 68 spisového materiálu). Žalovaný dodal, že následně byl žalobce ještě písemností ze dne 21. 3. 2016 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to ve lhůtě do 11. 4. 2016, tato písemnost byla zaslána již nad rámec povinností správního orgánu. Dne 1. 8. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o nahlédnutí do spisu a žádost o sdělení jména oprávněné osoby. Dne 2. 8. 2016 bylo žalobci sděleno, že spisový materiál byl odeslán odvolacímu orgánu. Žalovanému byla žádost o nahlédnutí do spisu doručena až po odeslání rozhodnutí a žalobci byla zaslána výzva k možnosti nahlížet do spisu dle § 38 správního řádu (doručena dne 8. 9. 2016). Dne 14. 9. 2016 se k nahlížení do spisu k žalovanému dostavil zástupce žalobce.

Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaumatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že žalovaný se ve svém vyjádření straní argumentace k žalobním bodům a jen mechanicky tlumočí závěry svého rozhodnutí. Pokud se žalovaný ohledně povinnosti oznámení dle § 36 odst. 3 správního řádu ve svém vyjádření zaštiťuje úředním záznamem ze dne 22. 11. 2016 (str. 4 vyjádření), tj. takovým, který byl učiněn po vydání obou správních rozhodnutí a dokonce po podání žaloby, je takový záznam třeba považovat za alarmující, neboť nasvědčuje účelové dodatečné manipulaci se spisem právě až s ohledem na argumentaci podanou v žalobě. Krom toho, poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný nevydal a k tomu argumentace ve vyjádření chybí docela. Totéž lze dle žalobce říci k hmotněprávním námitkám uplatněným v žalobě. Závěrem žalobce zopakoval i žalobní námitku týkající se neuvedení toho, kdo je oprávněnou úřední osobou na jeho žádost dle § 15 odst. 4 správního řádu. Tato skutečnost dle jeho názoru zasahuje do legitimního očekávání účastníka řízení, který očekává informaci, o kterou požádal a na kterou má právní nárok. To vše v daném případě násobí skutečnost, že neměl jedinou indicii (např. dle § 36 odst. 3 správního řádu), že řízení bude již ukončeno vydáním rozhodnutí, a že se snažil nahlédnout do spisu, o čemž rovněž příslušné orgány informoval.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 14. 9. 2015, čj. KRPH-87131-9/PŘ-2015-050711, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupilo Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Rychnov nad Kněžnou, Obvodní oddělení Kostelec nad Orlicí, zahájil oznámením ze dne 22. 9. 2015 správní řízení se žalobcem ve věci předmětných přestupků a předvolal jej k ústnímu jednání na den 4. 11. 2015. Uvedeného dne proběhlo ústní jednání za účasti žalobce, bylo provedeno dokazování listinami a žalobce se k věci vyjádřil. Dne 3. 12. 2015 byl za účasti žalobce proveden výslech svědků J. S., V. S. a zasahujících policistů. Další ústní jednání bylo nařízeno na den 14. 1. 2016, kdy měl být vyslechnut svědek J. H. Jednání proběhlo za účasti žalobce, svědek se však k jednání nedostavil.

Další (poslední) termín jednání byl stanoven na den 14. 3. 2016. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a proběhl při něm výslech svědka J. H.. V předvolání ze dne 12. 2. 2016 k jednání byl žalobce (jako i v předchozích předvoláních) poučen následovně: *„na závěr nařízeného ústního jednání Vám bude v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit“*. V protokole o ústním jednání z tohoto dne je po ukončení dokazování výsledkem svědka H., ke kterému žalobce neměl žádné otázky, dále zaznamenáno, že žalobce byl dotázán, zda navrhuje doplnit dokazování, že žádné návrhy neměl, a následně že byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, k čemuž mu správní orgán sdělil, že tyto podklady již nebude doplňovat. Dále je v protokole výslovně uvedeno, že v souladu § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí. Dále je zde zaznamenáno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, a to: *„trvám si na svém, žádný alkohol jsem nepil. Žádnou lhůtu k vyjádření se k podkladům nepožaduji, k podkladům se již vyjadřovat nebudu“*. Správní orgán následně sdělil žalobci, že v projednávané věci vydá rozhodnutí, které mu bude oznámeno. S obsahem a se zněním protokolu žalobce souhlasil, žádné námitky proti jeho obsahu nevzněl a protokol podepsal.

Dále je ve správním spise založeno vyrozumění ze dne 21. 3. 2015, kterým byla žalobci sdělena možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu a to ve lhůtě do 11. 4. 2016. U této písemnosti však chybí doklad o doručení žalobci, není proto zřejmé, zda ji obdržel.

Následně dne 14. 5. 2015 správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí čj. SPR-26263/2015-MŠ, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona. Těchto přestupků se měl dopustit dne 13. 9. 2015 kolem 22:35 hodin, kdy řídil na pozemní komunikaci v katastru obce Vamberk, části Peklo, ve směru jízdy k obci Rychnov nad Kněžnou, silniční motorové vozidlo Renault Thalia, RZ X, byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou, z jeho dechu měl být cítit alkohol, proto byl policistou vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření - k dechové zkoušce analyzátozem

alkoholu v dechu, což měl odmítnout. Proto byl policistou vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah alkoholu, kterému se také odmítl podrobit. Při řízení uvedeného vozidla v uvedenou dobu žalobce neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 26.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání (správnímu orgánu došlé 8. 7. 2016), které na výzvu ze dne 11. 7. 2016 doplnil podáním ze dne 28. 7. 2016 doručeným správnímu orgánu dne 1. 8. 2016. Téhož dne byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o nahlédnutí do spisu a žádost o sdělení jména oprávněné osoby. Následující den 2. 8. 2016 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl, že spisový materiál byl odeslán odvolacímu orgánu a že tam je možné do spisu nahlédnout s tím, že je nutno předem dohodnout termín.

Žalobce následně žádostí ze dne 20. 8. 2016, kterou zaslal opět správnímu orgánu I. stupně (tomu došla poštou dne 23. 8. 2016), žádal o nahlédnutí do spisu dle § 38 správního řádu. Tato žádost byla následující den, tj. dne 24. 8. 2016, prostřednictvím České pošty postoupena žalovanému, u něhož se nacházel předmětný spis, a byla mu doručena dne 25. 8. 2016. Téhož dne bylo žalovaným vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzeno. Rovněž téhož dne žalovaný zaslal žalobci výzvu k možnosti nahlížet do spisu dle § 38 správního řádu. Ze záznamu ze dne 14. 9. 2016 pak vyplývá, že se k žalovanému k nahlížení a pořízení si fotokopie části spisu dostavil zástupce žalobce.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkami vytýkajícími správním orgánům vady řízení. První procesní pochybení mělo spočívat v porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce namítl, že jej správní orgán I. stupně ani žalovaný neupozornily na skutečnost, že je dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, které se dle názoru žalobce vztahuje i na řízení ve druhém stupni.

Dle § 36 odst. 3 věty před středníkem správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zmíněné ustanovení bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i v souvislosti s přestupkovým řízením. Ve vztahu k řízení před správním orgánem I. stupně lze zmínit např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, čj. 8 As 54/2013-29 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde bylo uvedeno následující: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat

podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012-21).“

Pokud jde v daném případě o řízení před správním orgánem I. stupně, v předvolání k naposled konanému ústnímu jednání na den 14. 3. 2016 bylo v poučení uvedeno, že žalobce má v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí ve věci možnost před vydáním rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit. Po skončení ústního jednání konaného dne 14. 3. 2016 byl žalobce dotázán, zda navrhuje doplnit dokazování, a následně byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž mu správní orgán sdělil, že tyto podklady již nebude doplňovat. K tomu žalobce uvedl, že žádnou lhůtu k vyjádření nepožaduje a že k podkladům se již vyjadřovat nebude. V předvolání k ústnímu jednání a zejména pak po skončení samotného jednání konaného dne 14. 3. 2016 tedy bylo žalobci správním orgánem dáno jednoznačně najevo, k jakému okamžiku bude považovat podklady za úplné a dostatečné pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tedy zcela dostal požadavkům stanoveným § 36 odst. 3 správního řádu.

Pokud jde o řízení před správním orgánem II. stupně, tj. žalovaným, lze obecně souhlasit se žalobcem, že na odvolací řízení se obdobně použijí ustanovení o řízení v prvním stupni (k tomu srov. § 93 odst. 1 správního řádu). Nutno však dodat, že nikoliv bezvýjimečně. Pokud jde o zmiňované ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, s ohledem na znění ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) téhož zákona, musí odvolací orgán umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí pouze v případě, kdy pořídil nějaké nové podklady. A *contrario* postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu nemusí, pokud žádné nové podklady v odvolacím řízení neopatřil a vychází tak ze správního spisu předloženého správním orgánem I. stupně. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě. Smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je totiž poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, tj. zejména byly opatřeny další důkazy pro posouzení věci, o nichž účastník neví. Za předpokladu, že správní orgán řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již byly účastníkovi známy, bylo by vyzvání účastníka podle citovaného ustanovení čistě formálním a nadbytečným úkonem. Námitku porušení práva žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí proto krajský soud důvodnou neshledal.

Za zcela nepřípadný je nutno považovat v této souvislosti poukaz žalobce na to, že se žalovaný ohledně povinnosti oznámení dle § 36 odst. 3 správního řádu ve svém vyjádření „*zaštiťuje úředním záznamem ze dne 22. 11. 2016, který byl učiněn po vydání obou správních rozhodnutí a dokonce po podání žaloby ...*“, přičemž jej označil za alarmující a svědčící o dodatečné manipulaci se spisem. Předně je již ze shora uvedeného zřejmé, že předvolání k jednání a protokol z jednání ze dne 14. 3. 2016 založené ve správním spise zcela jasně, dostatečně a zřetelně dokumentují splnění povinnosti stanovené ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správním orgánem I. stupně. Správní orgán se tedy nemusel úředním záznamem „*zaštiťovat*“ a ani to nelze z vyhotovení úředního záznamu ze dne

22. 11. 2016 nikterak dovozovat, neboť správní orgán I. stupně (zřejmě k dotazu odvolacího orgánu) jen popsal, jaké kroky činil nad rámec své povinnosti a sám konstatoval, že tyto kroky nejsou proto ani dokladovatelné. Na tom není nic alarmujícího ani manipulativního. Ostatně pro posouzení věci to nebylo nikterak významné.

Další vadu správního řízení spatřoval žalobce v porušení ustanovení § 38 správního řádu, konkrétně v porušení jeho práva nahlížet do spisu a pořizovat si z něho opisy a výpisy.

Ustanovení § 38 správního řádu zaručuje pro účastníka správního řízení, resp. jeho zástupce, jeho všestrannou informovanost o probíhajícím řízení, přičemž právo nahlížet do spisu mají po celou dobu správního řízení, tj. v celém jeho průběhu a následně i poté, co již vydané rozhodnutí nabylo právní moci. S právem nahlížet do spisu spojuje správní řád logicky oprávnění osoby činit si ze spisu výpisy a zároveň právo žádat správní orgán o kopie spisu nebo jeho části. Pokud správní orgán osobě právo nahlížet do spisu nebo jeho části odepře, vydá o tom usnesení.

Žalobce požádal správní orgán I. stupně o nahlédnutí do spisu podáním, které došlo správnímu orgánu dne 1. 8. 2016. Následující den správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl, že spisový materiál byl odeslán odvolacímu orgánu a že tam je možné do spisu nahlédnout a že je nutno předem dohodnout termín. Žalobce další žádostí ze dne 20. 8. 2016, kterou zaslal opět správnímu orgánu I. stupně (tomu došla poštou dne 23. 8. 2016), a nikoliv tedy žalovanému jako orgánu odvolacímu, o nahlédnutí do spisu. Žádost byla následující den, tj. dne 24. 8. 2016, prostřednictvím České pošty žalovanému postoupena a doručena mu byla dne 25. 8. 2016. Z rozhodnutí o odvolání je zřejmé, že dne 25. 8. 2016 bylo toto rozhodnutí vyhotoveno i vypraveno. Z doručanky připojené u rozhodnutí je zřejmý záznam poštovního doručovatele, že následující den 26. 8. 2016 již byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo zanecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí. Je tedy nepochybné, že ve stejný den byla žalovanému doručena předmětná žádost žalobce i bylo vyhotoveno a vypraveno rozhodnutí o odvolání ve věci. Dne 25. 8. 2016 žalovaný zaslal žalobci rovněž výzvu k možnosti nahlížet do spisu dle § 38 správního řádu, které realizoval jeho zástupce dne 14. 9. 2016.

Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgány neodepřely žalobci jeho právo nahlížet do spisu ve smyslu § 38 správního řádu. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že tím, že odvolací orgán vydal rozhodnutí dříve, než toto své právo realizoval, porušil jeho právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něho opisy a výpisy. Ze žádného podání žalobce totiž nevyplývá, že by toto nahlížení do spisu spojoval s tím, že by chtěl dále doplňovat odvolání nebo činit nějaké konkrétní procesní kroky, nežádal ani o to, aby s vydáním rozhodnutí bylo do té doby posečkáno apod. Jestliže tedy na výzvu správního orgánu své původně blanketní odvolání řádně doplnil podáním ze dne 28. 7. 2016 a v žádosti o nahlížení do spisu z téhož dne uvedl pouze, že v rámci vedeného řízení se domáhá svého práva ve smyslu § 38 správního řádu a žádá o sdělení termínu, v němž může nahlédnout do spisu, v další žádosti ze dne 20. 8. 2016 pak ještě dodal pouze obecně, že žádá o stanovení termínu, kdy může realizovat své právo nahlédnout do spisu a realizovat práva související, která blíže nespecifikoval. Žalovanému proto nelze vytýkat, že ve věci vydal rozhodnutí, aniž by vyčkával na to, kdy žalobce realizuje své právo nahlížet do spisu. Ostatně správní

řád odvolacímu orgánu stanoví pro vydání rozhodnutí lhůtu (viz § 90 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu). Navíc nutno konstatovat, že pokud předmětná žádost žalobce došla žalovanému v den vyhotovení a vypravení jeho rozhodnutí, byť byla do podatelny úřadu doručena v 8:47 hod. (jak zdůrazňuje žalobce), je vysoce pravděpodobné, že se do dispozice pracovníka vyřizujícího žalobcovu odvolání, před vypravením rozhodnutí z podatelny úřadu (a to nikoliv malého, jakým je krajský úřad) ani nedostala. Konečně pak nelze ani přehlédnout, že žalobce sice namítá porušení ustanovení § 38 správního řádu, nespojuje však toto porušení s žádným konkrétním důsledkem v jeho věci, neboť vůbec neuvedl, jak se v jeho případě mělo namítané porušení jeho práva nahlížet do spisu projevit.

Za další procesní nezákonnost označil žalobce nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti, jejímž nevyřízení došlo k porušení § 15 odst. 4 správního řádu. Žalobce uvedl, že tak nevěděl, kdo bude ve věci rozhodovat a nemohl se k této osobě vyjádřit, případně namítnout její podjatost, pokud by byla dána. Ani tato námitka nemohla být úspěšná.

Skutečnost, že žalobci správní orgán k jeho žádosti nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v žalobci vyvolat žádná legitimní očekávání o průběhu ani rychlosti vedeného řízení. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřazený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený")*. Žalobce se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Žalobce však mohl tuto námitku uplatnit nyní v žalobě, což neučinil a zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost, čímž mělo být zasaženo do jeho procesních práv. Námitku podjatosti s konkrétními důvody tedy ani nyní nevznosl. Tento (pouhý) zásah do procesních práv tak nemohl v tomto případě jakkoli ovlivnit zákonnost rozhodnutí o tom, zda se dopustil shora uvedeného přestupku.

Další žalobní námitky směřovaly proti hmotněprávnímu závěru ve věci, konkrétně proti závěru, že žalobce spáchal přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se na výzvu policisty orientačnímu i odbornému lékařského vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Dle žalobce bylo jeho stíhání vedeno účelově a s přílišnou horlivostí na straně policie a s jistou mírou manipulativnosti. Výpověď policistů, kterou považuje za jediný důkaz proti sobě, označil za nevěrohodnou, a to zejména pro rozpor s výpovědí svědkyně V. S.. Dle jeho názoru je výpověď policistů v rozporu i s výpověďmi svědka H. i svědka S., tj. všech svědků, přesto ji správní orgány nadřadily.

Předně nutno předeslat, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází tedy ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Nelze

tedy bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka.

Podstatou projednávané věci je vyhodnocení, zda bylo prokázáno, že žalobce byl vyzván k podrobení se zkoušce či vyšetření na alkohol a toto odmítl, a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce totiž tvrdí, že nebyl policisty při silniční kontrole vyzván k podrobení se zkoušce a vyšetření na alkohol a že před předmětnou jízdou žádný alkohol nepil. Ohledně porušení povinnosti mít u sebe řidičské řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla mezi účastníky sporu není.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako například fotografie, videa apod. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí, přičemž v případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporu se vypořádal.

V nyní souzené věci jsou výpovědi policistů o průběhu dopravní kontroly žalobce vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Oba shodně uvedli, že při kontrole byl z jeho dechu cítit alkohol, proto že byl vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření, tj. nejprve k dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu, kterou odmítl, poté že byl vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, které také odmítl, a že neměl u sebe řidičský průkaz ani osvědčení o registraci vozidla. Dále uvedli, že ve voze jel žalobce sám a že mu s ohledem na jeho stav zakázali další jízdu. V projednávané věci nebyl dle názoru krajského soudu zjištěn žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná „nepřiměřená míra horlivosti“, jako byla shledána například ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 83/2010, na který poukazuje žalobce. Žalobce nebyl při řešení přestupku podroben žádné šikanózní prohlídce (tj. kontrole nesouvisející s podezřením na spáchání předmětného přestupku) a také jednání zasahujících policistů nelze hodnotit jako zaujaté. Ostatně i v rozhodnutí v uvedené věci vyšel zmíněný soud z premisy, že „policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví“. Krajský soud nepovažuje za horlivost (a už vůbec ne nepřiměřenou) to, že jeden z policistů šel následující službu po kontrole dne 15. 9. 2015 zjišťovat některé okolnosti do hospody, v níž žalobce byl bezprostředně před předmětnou kontrolou. Toto zjišťování bezpochyby mělo souvislost s projednávaným přestupkem (opatřit si podklady pro své tvrzení, že ze žalobce byl cítit alkohol a že tedy nebyl bezdůvodně vyzván k podrobení se

orientačnímu vyšetření na alkohol). Krajskému soudu je totiž i z úřední činnosti známo, že zvláště v poslední době přestupci dopravních přestupků často vznášejí velké množství různorodých námitek proti svému obvinění a poté proti rozhodnutí o vině a policisté se proto snaží na podporu svých zjištění obstarat co nejvíce důkazů, neboť dopředu nikdy nelze předvídat, co vše bude následně rozporováno.

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce osobní zájem, proč vypovědět, že nebyl při silniční kontrole vyzván k podrobení se zkoušce a vyšetření na alkohol, že před jízdou nepil žádný alkohol a že si v hospodě byl zakoupit pouze cigarety. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Žalobce do ústního protokolu dne 4. 11. 2015 vypověděl, že si v hospodě v Pekle koupil jen cigarety a hned odjel, že s ním v autě jel J. H., který seděl vzadu, že policista po žalobci při kontrole žádal doklady (ty si však zapomněl) a že pak policista řekl pouze „budeme dejchat“ a odešel k dalšímu příjíždějícímu autu (v něm byl pan J.) a po žalobci, že již nic nechtěl. Po chvíli se měl policista k žalobci vrátit a „z ničeho nic“ mu vyndal klíčky ze zapalování jeho vozu a opět odešel. Žalobce popřel, že by ho policisté o něčem poučili, že by mu dali něco k podpisu nebo že by něco podepsat odmítl, uvedl: „byl to takový fofr, určitě ti policajti čekali na J.“. K dotazu správního orgánu, kde byl J. H. v době policejní kontroly, uvedl: „ležel vzadu na sedadle“. Žalobce uvedl také to, že policisté měli telefon, že mají jet k havárce, že slyšel, jak policista říká „ano, havárka, hned tam jedem“ a že policisté všeho nechali a odjeli.

Ve věci byli vyslechnuti i další svědci, a to bývalý soused žalobce J. H., který měl být se žalobcem v době kontroly ve vozidle, a dále provozovatelé hospody v Pekle nad Zdobnicí J. a V. S.

Svědka J. H. ve své svědecké výpovědi uvedl, že se žalobcem jel v jeho vozidle v předmětný večer do hospody v Pekle a protože ten den již předtím popíjel alkohol, vzadu si lehl a usnul, přičemž spal po celou dobu jízdy a probudil se až po návratu. Vypověděl, že neví, co se dělo v průběhu cesty a že neví o žádné policejní kontrole, neboť po celou dobu spal na zadním sedadle vozidla žalobce.

Svědka J. S. ve své svědecké výpovědi uvedl, že dne 13. 9. 2015 v době, kdy byl v restauraci, si nevšiml, že by tam žalobce byl. Na dotaz správního orgánu potvrdil, že za ním byl následující den policista D. v restauraci a na něco se jej ptal, ale už si nepamatuje na co, ani co mu odpověděl. Svědkyně V. S. potvrdila, že dne 13. 9. 2015 byl žalobce v hospodě a uvedla, že si „dal asi 1 – 2 piva, přesně si nepamatuji“. K dotazu správního orgánu, že policistovi při jeho šetření měla říci, že žalobce zkonsumoval 6 piv a několik panáků tvrdého alkoholu uvedla, že mu neřekla, že žalobce vypil tvrdý alkohol, že mu řekla, že tam toho dne byl, a uvedla: „nejspíš jsem mu řekla, že tam vypil nějaké pivo“.

Ve správním spise je založen i úřední záznam sepsaný dne 15. 9. 2015 policistou pprap. P. D., který v něm zaznamenal provedené šetření v místní hospodě v Pekle nad Zdobnicí k případu žalobce, tj. že mu provozovatelé hospody J. a V. S. sdělili, že v inkriminovanou dobu žalobce v hospodě popíjel alkohol, a to 6 dvanáctistupňových piv a několik panáků tvrdého alkoholu.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že nebyl policisty při silniční kontrole vyzván k podrobení se zkoušce či vyšetření na alkohol a že není pravda, že by mu dali něco k podpisu nebo že by něco podepsat odmítl, žádný svědek nepotvrdil (J. H. uvedl, že spal, J. a V. S. u silniční kontroly nebyly). Osobu žalobce přitom zcela znevěrohodňuje několik jeho tvrzení, která se ukázala jako nepravdivá. Konkrétně se ukázalo jako nepravdivé tvrzení, že si v hospodě v Pekle koupil jen cigarety a hned odjel (to zcela vyvrátila výpověď svědkyně S.). Nepotvrdilo se, resp. bylo vyvráceno, jeho tvrzení o tom, že policisté po telefonátu, že mají jet k havárce všeho nechali a odjeli. Toto tvrzení totiž vyvrátilo ve správním spise založené sdělení PČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Rychnov nad Kněžnou ze dne 10. 2. 2016, čj. KRPH-11342-3/ČJ-2016-050711, v němž je uvedeno, že dne 13. 9. 2015 v době od 22:30 do 23:30 hod., tj. v průběhu šetření a dokumentace předmětného přestupku žalobce hlídkou OOP Kostelec nad Orlicí byl oznámen další případ, který však nebyl touto hlídkou řešen a cestou operačního střediska byla na místo události odeslána jiná hlídka obvodního oddělení, a že hlídka dokumentující přestupek žalobce tedy nemusela předčasně ukončit šetření a tuto dokumentaci. Nevěrohodným se jeví i další žalobcův popis průběhu kontroly slovy, že to byl „takový fofr, určitě ti policajti čekali na J.“, neboť fotodokumentace obsahuje několik fotografií, které zachycují žalobce zpředu ve vozidle, další ze strany ve vozidle, pak stojícího vedle vozidla, pak opět stojícího venku a opírajícího se o vozidlo, tedy pokud by to byl „takový fofr“, nebylo by možno provést takovouto fotografickou dokumentaci. Těžko lze uvěřit i tvrzení, že policisté po žalobci kromě předložení dokladů již nic nechtěli a že přesto mu pak jeden z nich, jak žalobce uvedl „z ničeho nic“ vyndal klíčky ze zapalování jeho vozu. Z této žalobcovy verze by totiž vyplývalo, že přestože by policisté zakročili takovým způsobem zcela bezdůvodně, žalobce proti tomu nic nenamítal a nijak se tomu nebránil ani v tu chvíli, ani později např. stížností na policisty apod. (což by však bylo běžnou reakcí každého člověka) a tuto skutečnost uvedl až při ústnímu jednání konaném dne 4. 11. 2015 u správního orgánu. Dokonce se při takovém, dle jeho verze de facto nezákonném postupu policistů, neobrátil na J. H. a nevzbudil jej, přestože tvrdí, že s ním byl ve vozidle. Nelze také zcela přehlédnout, že ohledně J. H. uvedl při jednání dne 4. 11. 2015 nejprve, že vzadu seděl, asi na prostředku, pak následně k dotazu správního orgánu, kde byl J. H. v době policejní kontroly, uvedl, že vzadu na sedadle ležel.

Nutno konstatovat, že správní orgány zcela oprávněně vyhodnotily výpověď a vyjádření žalobce jako účelové a z velké části jako nevěrohodné.

Věrohodnost a konzistentnost výpovědí policistů podle krajského soudu nesnižuje zásadním způsobem ani rozpor v tvrzeních o počtu osob ve vozidle, ani rozpor mezi úředním záznamem ze dne 15. 9. 2015 a svědeckých výpovědí J. a V. S. Žalobcovo tvrzení v tomto směru, jak je již shora uvedeno, za věrohodné považovat nelze.

Pokud jde o svědka J. H. a jeho výpověď, i kdyby ve vozidle se žalobcem byl, o čemž má krajský soud pochybnosti vzhledem ke shora uvedenému i k tomu, že si svědek vzhledem k předtím vypitému alkoholu vlastně vůbec nic nepamatuje, měl dle svého tvrzení ležet a spát vzadu na sedadle. Není však zcela vyloučené, že ve tmě, a to i při posvícení svítilnou do vozidla při jeho standardní prohlídce zvenku, by mohla být ležící osoba přehlédnuta, sedící osoba bezpochyby nikoliv. Krajský soud

proto nepovažuje tuto nesrovnalost za nijak významnou, ani znevěrohodňující výpovědi policistů provádějících kontrolu. Nutno dodat, že výpověď svědka H. pak byla pro samotné posouzení průběhu předmětné silniční kontroly zcela nepoužitelná.

Svědci J. a V. S. byli správním orgánem I. stupně vyslechnuti dne 3. 12. 2015, tj. cca tři měsíce poté, co byl žalobce u nich v hospodě v Pekle a co byli kontaktováni pprap. P. D. Jejich svědecké výpovědi jsou pro samotné posouzení věci (zda se žalobce dopustil shora popsanych přestupků) irelevantní, neboť v místě kontroly vůbec nebyli. Nelze však zcela pominout, že se jejich výpovědi skutečně liší od úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015, v němž pprap. P. D. zaznamenal informace, které mu měli sdělit o návštěvě žalobce v hospodě v Pekle dne 13. 9. 2015 večer, a to, že v hospodě popíjel alkohol, konkrétně 6 dvanáctistupňových piv a několik panáků tvrdého alkoholu. Při následné svědecké výpovědi si J. S. nevzpomínal, že by žalobce v hospodě ten večer byl, ani si nepamatoval, na co se jej policista tehdy ptal, ani co mu odpověděl. V. S. vypověděla, že si žalobce „dal asi 1 až 2 piva, přesně si nepamatuji“. Přesto, že si tedy při svém svědeckém výslechu již nepamatovala přesně, kolik toho žalobce vypil, uvedla, že předtím policistovi D. neřekla, že žalobce vypil tvrdý alkohol a že „nejspíš“ mu řekla, že vypil nějaké pivo.

Krajský soud se tedy neztotožňuje s námitkou žalobce, že svědkyně „zcela kategoricky popřela“ své předchozí sdělení zaznamenané v úředním záznamu. To totiž z jejího svědeckého výslechu dovodit nelze. Rovněž není pravdou, že se její výpověď neshoduje „ani v základních parametrech“ s výpovědí policistů. Rozpor s jejich výpovědí krajský soud neshledal, neboť policisté nevypovídali nic k tomu, zda žalobce byl v hospodě a zda tam pil alkohol. K otázce alkoholu pouze uvedli, že byl ze žalobce při silniční kontrole cítit. Svědecká výpověď žalobkyně se však částečně liší od úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015, v němž bylo policistou pprap. D. zaznamenáno její tehdejší sdělení k osobě žalobce. Avšak v základním parametru, tj. že žalobce v hospodě předmětný večer byl a pil nějaký alkohol, se neliší. Liší se v podrobnostech o tom, co konkrétně pil a kolik. K tomu nutno konstatovat, že není až tak výjimečné, že sdělení osob při místních šetřeních, které se pouze zaznamenává do úředního záznamu bez jejich podpisu, se často liší od jejich následné výpovědi, pokud jsou předvoláni a vyslechnuti jako svědci. Může to být způsobeno různými vlivy (časovým odstupem, poučením svědka o následcích nepravdivé výpovědi, možností přečtení textu výpovědi před podpisem, nepřesným nebo nesprávně pochopeným anebo nesprávným, nedostatečným nebo nepřesným „přetlumočením“ zjištěných informací do úředního záznamu osobou, která záznam následně vyhotovuje apod.). Proto také různá sdělení získaná od osob při místním šetření zaznamenaná pouze v úředním záznamu v zásadě nelze použít jako důkaz bez následného výslechu takové osoby jako svědka.

Jak je již shora uvedeno, není tedy pravdou, že je výpověď svědkyně V. S. „v hrubém rozporu s tvrzením policistů“ o konzumaci alkoholu žalobcem. Nešlo o tvrzení policistů, ale o úřední záznam vypracovaný pouze jedním z nich, tj. pprap. P. D., který provedl šetření v hospodě v Pekle nad Zdobnicí krátce po předmětné silniční kontrole (k tomu viz shora). V projednávané věci nakonec není ani významné, kolik a jaký alkohol žalobce v inkriminovanou dobu vypil, neboť jeho (sporovaný) přestupek spočíval v tom, že se odmítl podrobit na výzvu policisty zkoušce a vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Shora zmíněný rozpor mezi sdělením zaznamenaným v úředním záznamu a výpovědi svědkyně tak krajský soud nepovažuje vzhledem ke shora uvedenému za natolik závažný, že by měl nějak zásadně snížit věrohodnost policisty pprap. P. D., který uvedený úřední záznam vyhotovil. Vůbec pak nemá vliv na věrohodnost druhého policisty provádějícího předmětnou silniční kontrolu prap. Bc. T.H..

Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci prvoinstanční správní orgán provedl řádné dokazování, na základě něhož bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobcem. Listinné důkazy, tj. zejména Oznámení přestupku ze dne 13. 9. 2015, Oznámení přestupku ze dne 14. 9. 2015, Poučení, fotografická dokumentace, úřední záznam ze dne 14. 9. 2015, a svědecké výpovědi policistů provádějících silniční kontrolu je nutno považovat za důkazy, které ve svém souhrnu prokazují spáchání předmětného přestupku žalobcem. Tyto důkazy a z nich získaná skutková zjištění podávají dostatečný podklad pro to, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o skutkovém stavu a tedy vině žalobce. Krajský soud přitom nezjistil, že by chování zasahujících policistů bylo nestandardní, jak namítal žalobce, nebo že by měli osobní zájem na věci. Nutno podotknout, že žalobcem odkazovaná judikatura nebyla v daném případě na jeho situaci přílehlavá.

Žalobce závěrem namítal, že pomnutí nálezu Ústavního soudu žalovaným zatížilo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se tak nevypořádal s veškerou odvolací argumentací. Nepřezkoumatelnost má dle jeho názoru dokládat i to, že žalovaný obsáhle opsal ve svém rozhodnutí výpovědi svědků i závěry správního orgánu prvního stupně, ale vlastní názory již nepřidal. Ani těmto námitkám krajský soud nepřisvědčil.

K tomu je předně nutno konstatovat, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou otázku. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).

Povinnost posoudit všechny odvolací námitky tedy neznamená, že správní orgán je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. K žalobcem v odvolání zmíněné judikatuře žalovaný připomněl, co patří k pramenům práva v českém právním řádu, a uvedl, že právní závaznost ustálené judikatury je nutno vždy spojovat s případem, jehož se bezprostředně týká a že judikáty do jisté míry plní i jistou orientační funkci. S tím lze v zásadě souhlasit. Dále se pak vyjádřil k žalobcem konkrétně citovaným rozsudkům Nejvyššího správního soudu, k nimž uvedl, že jde o soupis rozsudků, které jsou použity izolovaně a bez zřetele na danou situaci. Význam judikatury tedy zcela nepominul, zaujal k ní shora uvedené stanovisko. Žalovaný sice výslovně nezmiňuje žalobcem citovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, z něhož žalobce zdůraznil, že pokud se jeho tvrzení (a zde svědků) a tvrzení policistů, jako přímých aktérů silniční kontroly a následného dění, ve stěžejním bodě rozcházel, mělo být tomuto rozporu věnováno pečlivé a důkladné zkoumání ze strany správního orgánu. Ani to však

nezpůsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť z odůvodnění jeho rozhodnutí je zcela zřejmé, že považoval zkoumání rozporů ve výpovědích svědků správním orgánem I. stupně za dostatečné a sám se k nim rovněž stručně vyjádřil (viz strana 15 - 16 napadeného rozhodnutí).

Krajský soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16 překonává předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudek sp. zn. 4 As 19/2007. Zmíněný rozsudek totiž není s uvedeným nálezem v rozporu, neboť Nejvyšší správní soud nepriviligoval *a priori* svědeckou výpověď policisty, a neargumentoval tím, že z důvodu hrozby sankce v případě křivé výpovědi má výpověď policisty vyšší váhu, jak bylo vytýkáno Ústavním soudem ve zmíněném nálezu. V nyní projednávané věci pak rovněž nebyla výpověď policistů nijak privilegována, ale byla posuzována a hodnocena věrohodnost všech vyslechnutých svědků včetně vlivu jejich výpovědi na objasnění sporovaného skutkového stavu, věrohodnost tvrzení samotného žalobce, zhodnoceny zjištěné rozpory a na základě toho učiněn závěr ve věci.

Pokud jde výpovědi svědků, žalovaný je nejen ve svém rozhodnutí podrobně popsal, ale v zásadě se vypořádal i s rozpory mezi nimi, konkrétně v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 15 - 16 uvedl, byť velmi stručně, své úvahy o věrohodnosti svědků a vlivu jejich výpovědi na sporované skutečnosti. Ani opakování závěrů orgánu I. stupně nebo odkaz na ně, jestliže se odvolací orgán s nimi plně ztotožňuje, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího orgánu. Není totiž třeba opakovat stále totéž, navíc se rozhodnutí orgánu I. a II. stupně považuje za jeden celek.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopad 2017

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.